

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. Mgr. Bc. Kateřinou Rychterovou, advokátkou, se sídlem Kpt. Jaroše 317/24, Mělník, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2023, č. j. KUJI 85892/2023, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2024, č. j. 22 A 32/2023-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Bc. Kateřiny Rychterové, advokátky, se sídlem Kpt. Jaroše 317/24, Mělník, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Velké Meziříčí, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 2. 8. 2023, č. j. DOP/34468/2023-navr/3327/2023 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce ve výroku I. vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 217/2022 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 20. 2. 2023 v 13:55 hodin na dálnici D1 na 146. kilometru ve směru od Prahy do Brna při řízení osobního automobilu tovární značky DACIA LOGAN, registrační značky X (dále jen „automobil“), v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj. Ve výroku II. rozhodnutí o přestupku správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 20. 2. 2023 v 13:55 hodin na dálnici D1 na 146. kilometru ve směru od Prahy do Brna řídil automobil, přestože v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, neboť jej pozbyl dne 12. 12. 2018 dosažením 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Za uvedené přestupky správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 25.000 Kč podle § 125c odst. 5 písm. a) a g) zákona o silničním provozu a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí

o přestupku podle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona, jakož i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil výrokovou část rozhodnutí o přestupku tak, že do výčtu zákonných ustanovení, podle nichž byl žalobci uložen správní trest pokuty a zákazu činnosti, přidal text „a podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky“. Ve zbytku odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí o přestupku.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který jej v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se základní odvolací námitkou žalobce, podle které získáním řidičského průkazu Slovenské republiky neobcházel české právní předpisy týkající se vrácení řidičského oprávnění. Vzhledem k tvrzení žalobce, že o vydání řidičského průkazu Slovenské republiky požádal dne 13. 1. 2022, tj. až tři roky po pozbytí řidičského oprávnění v České republice, a že měl povolený trvalý pobyt ve Slovenské republice na adrese P. X, B., nepovažoval krajský soud závěr žalovaného odůvodněný existencí trvalého bydliště žalobce na území České republiky za dostačující. Otázka trvalého bydliště žalobce totiž nebyla pro posouzení nyní projednávané věci podstatná. Zákon o silničním provozu, stejně jako zákon č. 8/2009 Zbierky zákonov Slovenskej republiky, o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v souvislosti s vydáváním, odnímáním a vrácením řidičských průkazů vychází z konceptu obvyklého bydliště. Krajský soud tudíž dovodil, že skutečnost, že žalobce je od 14. 7. 2021 státním občanem České republiky a od téhož data má trvalý pobyt v Praze, není relevantní pro posouzení toho, zda získáním slovenského řidičského průkazu žalobce obcházel českou právní úpravu. S odkazem na judikaturu správních soudů připomněl, že držitelé řidičského oprávnění jiných členských států Evropské unie mají právo jej vykonávat na území České republiky ihned poté, co jim zde skončí omezení řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

[5] Podle krajského soudu by proto závěr žalovaného o nutnosti splnění podmínek pro vrácení řidičského oprávnění podle českých právních předpisů mohl obstát pouze tehdy, pokud by žalobce měl i nadále obvyklé bydliště v České republice a usiloval zde o získání českého řidičského oprávnění. Žalobce se však po uplynutí doby k vrácení řidičského oprávnění (k čemuž došlo dne 1. 4. 2020) přestěhoval do jiného členského státu Evropské unie, kde splnil všechny podmínky pro vydání řidičského oprávnění, čímž se z pohledu českého práva stal cizincem, tedy osobou s obvyklým bydlištěm mimo Českou republiku. Úvaha žalovaného o trvalém pobytu žalobce v České republice tak zcela popírá zásadu volného pohybu občanů členských států Evropské unie. Žalobcova argumentace, že měl od 22. 12. 2021 povolený trvalý pobyt na území Slovenské republiky, na což poukazyval od počátku přestupkového řízení, a proto o vydání řidičského průkazu požádal právě na Slovensku, tudíž měla podle krajského soudu racionální základ. Krajský soud tudíž žalovanému uložil, aby se při novém posouzení věci zabýval okolnostmi vydání řidičského průkazu Slovenské republiky žalobci, otázkou případného právního omylu žalobce a jeho

pokračování

důsledky pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu.

[6] Za nedůvodnou však krajský soud považoval žalobní námitku o nezákonnosti uložené sankce. Pokuta i správní trest zákazu činnosti mu byly uloženy v minimální zákonné výši, byly tedy v souladu se zákonem. Důvody pro postup podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, krajský soud neshledal. Ostatně ani sám žalobce existenci takových důvodů netvrdil a neprokázal.

III.

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel krajskému soudu především vytýká nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, protože se nevypořádal s některými podstatnými tvrzeními obsaženými v rozhodnutí o přestupku. Má za to, že pokud krajský soud závěry napadeného rozhodnutí vycházející ze skutečnosti, že žalobce má trvalé bydliště na území České republiky, považoval za nedostatečné, měl zohlednit argumentaci obsaženou v rozhodnutí o přestupku. V něm totiž správní orgán prvního stupně označil způsob nabytí a vydání řidičského průkazu Slovenské republiky žalobci za nezákonný. V tomto ohledu se stěžovatel dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří s rozhodnutím odvolacího správního orgánu jeden celek (například rozsudek ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56; ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48; nebo ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Stěžovatel z této judikatury dovozuje, že odvolací správní orgán může argumentaci správního orgánu prvního stupně doplnit a že naopak mezery obsažené v rozhodnutí odvolacího správního orgánu, které by jinak způsobovaly nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí, mohou být vyplněny argumentací správního orgánu prvního stupně.

[9] Dále stěžovatel poukazuje na závěry obsažené v rozhodnutí o přestupku, podle kterých získal-li žalobce řidičský průkaz Slovenské republiky výměnou za řidičský průkaz Ukrajiny vydaný před pozbytím řidičského oprávnění získaného v České republice, není oprávněn k řízení motorových vozidel na území České republiky. Pokud tedy žalobce získal řidičský průkaz Slovenské republiky protiprávně, nebyl podle stěžovatele důvod k němu jako k veřejné listině přihlížet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2022, č. j. 10 As 84/2022-9). Ostatně žalobce proti uvedeným závěrům správního orgánu prvního stupně v podaném odvolání nijak nebrojil, a proto nebylo povinností stěžovatele se jimi v napadeném rozhodnutí zabývat. Kromě toho předmětné závěry dostatečně dokládají spáchání uvedeného přestupku žalobcem.

[10] Stěžovatel tudíž má za to, že i kdyby napadené rozhodnutí vykazovalo nedostatky, tyto byly zhojeny rozhodnutím o přestupku, tudíž nebyl důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud se tedy měl zabývat rozhodnutím o přestupku. Podle stěžovatele

nadto krajský soud neuvedl ani dostatek důvodů, pro které by ke zrušení napadeného rozhodnutí mělo dojít. Stěžovatel tak závěry uvedené v odst. 19. napadeného rozsudku, podle kterých se krajský soud nemohl zabývat okolnostmi vydání řidičského průkazu Slovenské republiky, označuje za nedostatečné vypořádání se se všemi zjištěnými skutečnostmi.

IV.

[11] Žalobce ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Napadený rozsudek považuje za správný, bezvadný a souladný s právními předpisy. Se závěry krajského soudu se zcela ztotožňuje. Má za to, že se krajský soud dostatečně a pečlivě vypořádal se všemi tvrzeními stěžovatele. S krajským soudem souhlasí také v tom, že se stěžovatel nezabýval jeho stěžejní odvolací námitkou. K uvedenému žalobce dodává, že v souladu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu je od 13. 1. 2022 držitelem řidičského průkazu Slovenské republiky, což vyplývá ze zaslané informace Ministerstva vnitra Slovenské republiky ze dne 19. 4. 2023 (dále jen „informace ministerstva vnitra SR“). Žalobce dodává, že o vrácení řidičského průkazu České republiky byl podle § 123c odst. 7 zákona o silničním provozu oprávněn požádat dne 1. 4. 2020, přičemž o vydání řidičského průkazu Slovenské republiky požádal až dne 13. 1. 2022. Z tohoto důvodu odmítá, že by se dopustil přestupku či porušil jakýkoliv zákonem chráněný zájem. Ve zbytku odkazuje na svá předchozí podání učiněná v nyní souzené věci.

V.

[12] S ohledem na skutečnost, že v projednávané věci rozhodoval v řízení před krajským soudem specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se především zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti podávané žalovaným správním orgánem (zde tedy stěžovatelem) Nejvyšší správní soud vymezil již v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59. Z něj vyplývá, že takovou kasační stížnost lze považovat za přijatelnou, „pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.“ Tato kritéria se uplatní i po novelizaci soudního řádu správního (provedené zákonem č. 77/2021 Sb.), účinné od 1. 4. 2021, která institut nepřijatelnosti kasační stížnosti rozšířila z věcí azylu (resp. mezinárodní ochrany) na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, nebo ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Azs 287/2021-21).

[14] Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že výše uvedených pochybení (při výkladu práva či v podobě nerespektování ustálené a jasné judikatury) se krajský soud nedopustil. Kritéria přijatelnosti vyplývající z § 104a s. ř. s. tudíž nejsou v souzené věci splněna, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost nepřijal k meritornímu přezkumu. Ostatně ani stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádné skutečnosti, které by o přijatelnosti jeho kasační stížnosti svědčily.

[15] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, protože se krajský soud nevypořádal s některými podstatnými tvrzeními

pokračování

uvedenými v rozhodnutí o přestupku a také proto, že neuvedl dostatek důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí.

[16] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již opakovaně věnoval problematice nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Zdůraznil přitom, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[17] Krajský soud dostal požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu závěrů výše citované judikatury. V napadeném rozsudku dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Důvody, pro které dovedl nezbytnost zrušení napadeného rozhodnutí, náležitě odůvodnil v odst. 6. až 19. napadeného rozsudku. Ze způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s žalobní argumentací, byl současně zřejmý i jeho názor na protiargumentaci stěžovatele obsaženou mimo jiné v jeho vyjádření k žalobě (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012-61).

[18] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost a nedovodil ani jinou vadu s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, dospěl k závěru, že námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nemohou založit přijatelnost kasační stížnosti.

[19] Stěžovatel dále v kasační stížnosti rozporuje závěr krajského soudu, podle kterého se stěžovatel nedostatečně vypořádal se stěžejní odvolací námitkou žalobce o neobcházení českých právních předpisů v souvislosti s přestupkem, jímž mu bylo kladeno za vinu řízení motorového vozidla přesto, že nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, a chybně nepřihlédl k tomu, že argumentace k této otázce byla obsažena již v rozhodnutí o přestupku. Pokud tedy krajský soud stěžovatelovy úvahy, které vystavěl na trvalém bydlišti žalobce na území České republiky, považoval za nedostatečné, měl zohlednit i argumentaci obsaženou v rozhodnutí o přestupku. V tomto směru se dovolává zásady jednotnosti správního řízení.

[20] Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 As 232/2017-102, vyslovil, že z odůvodnění rozhodnutí o odvolání „*musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti* (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). “To odpovídá § 89 odst. 2 správního řádu, který upravuje přezkum prováděný správním orgánem při rozhodování o odvolání (*Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*).

[21] Krajský soud přitom stěžovateli v napadeném rozsudku vytknul nevypořádání stěžejní odvolací námitky žalobce o tom, že neobchází české právní předpisy. Stěžovatel totiž navzdory tvrzením žalobce obsaženým v jeho odvolání proti rozhodnutí o přestupku vycházel při posouzení této otázky, která byla významná pro úvahy o spáchání druhého z přestupků (řízení bez příslušného řidičského oprávnění), pouze z předpokladu trvalého bydliště žalobce v České republice. Podle krajského soudu v tom stěžovatel pochybil za situace, kdy žalobce tvrdil, že měl pobyt na Slovensku a z pohledu českého práva se tak stal cizincem, který disponuje řidičským oprávněním jiného členského státu Evropské unie a za situace, kdy z judikatury správních soudů vyplývá, že držitelé řidičských oprávnění jiných členských států Evropské unie, mohou toto oprávnění vykonávat na území České republiky ihned poté, co jim skončí omezení řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

[22] Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí o přestupku mimo jiné rozporoval závěr správního orgánu prvního stupně, podle nějž měl svým jednáním porušit § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce poukazoval na to, že podle informace ministerstva vnitra SR byl od dne 13. 1. 2022 držitelem řidičského průkazu Slovenské republiky, o jehož vydání požádal až po uplynutí doby podle § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu. Tím, že měl ve Slovenské republice trvalý pobyt, nejednalo se o obcházení zákona. Stěžovatel na uvedenou odvolací námitku v napadeném rozhodnutí reagoval tak, že mu nepřísluší zkoumat podmínky získání řidičského průkazu Slovenské republiky žalobcem, jelikož vydání řidičského průkazu jiným státem než Českou republikou po ztrátě 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče jej neopravňuje k řízení vozidel na území České republiky. Podle stěžovatele žalobce nabyl státní občanství České republiky, je držitelem českého občanského průkazu, takže se na něj vztahují povinnosti podle zákona o silničním provozu.

[23] Podstata žalobcovy odvolací argumentace však směřovala k jiné otázce, než k jaké se stěžovatel v napadeném rozhodnutí vyjádřil. Ten zjevně na odvolací námitku o tom, že se žalobce nedopustil obcházení zákona z důvodů v odvolání uvedených, nereagoval a s otázkou, zda žalobcem tvrzené skutečnosti o jeho bydlišti na Slovensku a získání tamního řidičského průkazu mají pro úvahy o obcházení zákona, které bylo žalobci kladeno za vinu, význam a jaký, se nikterak nevypořádal.

[24] Odvolává-li se nyní stěžovatel v kasační stížnosti na zásadu jednotnosti správního řízení, je tato námitka nepřijatelná. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, dovodil, že předmětná zásada znamená, že správní „řízení až do vydání rozhodnutí představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení

pokračování

odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady, ve svém komplexu.“ V praxi se uvedené projevuje mimo jiné tak, že vadu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze plně zhojit v rozhodnutí o odvolání (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36). Z povahy věci je však vyloučeno, aby ke zhojení vady spočívající v nevypořádání či nedostatečném vypořádání uplatněné odvolací námitky směřující proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně došlo ze strany odvolacího správního orgánu prostřednictvím závěrů vyslovených správním orgánem prvního stupně, proti nimž toto odvolání směřuje. Pokud odvolací správní orgán „spoléhá“ na to, že určitou otázku, v odvolání však rozporovanou, vypořádal správní orgán prvního stupně, a sám se jí nezabývá (což dovozuje ze zásady jednotnosti řízení), pak takovým postupem založí vadu svého rozhodnutí mající vliv na jeho zákonnost. K tomu došlo i v souzeném případě.

[25] Stěžovatelově námitce, podle níž případné mezery či nedostatky v rozhodnutí o odvolání lze zaplnit či odstranit využitím argumentace obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proto nelze přisvědčit za situace, kdy odvolací správní orgán při vypořádání určité odvolací námitky na závěry správního orgánu prvního stupně ve svém rozhodnutí ani neodkázal a nedovolal se jich se souhlasnou poznámkou o tom, že je považuje za správné a ztotožňuje se s nimi, a přitom se jednalo o posouzení otázky, kterou účastník v odvolání rozporoval. Stěžovatelovo tvrzení, podle něž se krajský soud měl v napadeném rozsudku zabývat rozhodnutím o přestupku a přezkoumat závěry v něm obsažené, tudíž není opodstatněné. Uvedený názor stěžovatele zcela popírá smysl a účel odvolání, které představuje opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto zásadně nemůže zhojit nedostatek vypořádání odvolací námitky odvolacím správním orgánem. Opak nevyplývá ani ze stěžovatelem odkazované judikatury [viz např. v odst. 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, obsažený závěr: „Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (srov. § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil.“].

[26] Nejvyšší správní soud nadto v této souvislosti nepřehlédl, že stěžovatel v kasační stížnosti cituje příslušné pasáže rozhodnutí o přestupku, které měly představovat onu „reakci“ správního orgánu prvního stupně na žalobcovu odvolací argumentaci o neobcházení české právní úpravy získáním řidičského průkazu SR. Závěry k této otázce však správní orgán prvního stupně opřel o sdělení Ministerstva dopravy České republiky, o němž stěžovatel na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že se nejedná o relevantní listinný důkaz. Stěží se tak může nyní závěrů vyslovených v rozhodnutí o přestupku právě na základě tohoto sdělení naopak dovolávat a zaštiťovat se přitom zásadou jednotnosti řízení. Z výše uvedeného plyne, že stěžovatelův náhled na zásadu jednotnosti správního řízení je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nemůže tudíž založit přijatelnost kasační stížnosti.

VI.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení

Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů.

[29] Žalobci jako v řízení o kasační stížnosti úspěšnému účastníkovi náleží náhrada nákladů řízení ve výši 4.114 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč. Zástupkyně žalobce již v řízení před krajským soudem doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty. O částku této daně v rozsahu 714 Kč (21 % z 3.400 Kč) se tudíž zvyšuje odměna a náhrada hotových výdajů této zástupkyně. Celkovou částku ve výši 4.114 Kč je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobce v přiměřené lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu